

Sygn. akt III AUz 7/23

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
-----------------	--

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2023 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy L. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 listopada 2022 r., sygn. akt VI U 1009/22

postanawia:

oddalić zażalenie.

		Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
--	--	----------------------------------

Sygn. akt III AUz 7/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił przyznania L. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy opierając się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej z dnia 06 kwietnia 2022 r, która uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Decyzję wysłano do ubezpieczonego w dniu 27 kwietnia 2022 roku z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania za pośrednictwem organu rentowego do Sądu Okręgowego w Szczecinie.

W dniu 20 lipca 2022 roku ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2022 roku, w którym wskazał między innymi, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 06 kwietnia 2022 roku z uwagi na to, że stan jego zdrowia nie poprawia się, ma on zawroty w głowie, brak równowagi i nerwobóle.

Zarządzeniem z dnia 13 września 2022 roku zobowiązano ubezpieczonego do wskazania kiedy otrzymał on decyzję z dnia 26 kwietnia 2022 roku o odmowie przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i z jakich

powodów złożył odwołanie od decyzji po upływie jednomiesięcznego terminu do wniesienia odwołania - w terminie 14 dni pod rygorem, że nie dochował terminu do złożenia odwołania z powodów leżących po jego stronie.

Ubezpieczony w dniu 19 września 2022 roku otrzymał to zarządzenie, ale nie udzielił na nie odpowiedzi.

Ponownie zarządzeniem z dnia 13 października 2022 roku zobowiązano ubezpieczonego do wskazania kiedy otrzymał on decyzję z dnia 26 kwietnia 2022 roku o odmowie przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i z jakich powodów złożył odwołanie od w/w decyzji po upływie jednomiesięcznego terminu do wniesienia odwołania - również w terminie 14 dni pod rygorem, że nie dochował terminu do złożenia odwołania z powodów leżących po jego stronie i odrzucenia jego odwołania.

Ubezpieczony w dniu 20 października 2022 roku otrzymał zarządzenie, ale nie udzielił na nie odpowiedzi.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie wskazując jako podstawę prawną art. 477⁹ 1 i 3 k.p.c., zgodnie, z którym odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu chyba, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Sąd meriti stwierdził, iż z przywołanego powyżej przepisu wynika wprost, iż do przyjęcia, że termin został zachowany niezbędne jest spełnienie się łącznie obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, a przyczyna tego musi być niezależna od odwołującego się.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro zaskarżona decyzja została do ubezpieczonego w dniu 27 kwietnia 2022 roku to z pewnością ubezpieczony musiał ją otrzymać i zapoznać się z jej treścią. Pomimo, że sąd dwukrotnie zwracał się do ubezpieczonego o podanie kiedy dokładnie otrzymał tę decyzję i z jakich powodów złożył odwołanie od w/w decyzji po upływie jednomiesięcznego terminu do wniesienia odwołania od otrzymanej decyzji pod rygorem przyjęcia, że nie dochował terminu do złożenia odwołania z powodów leżących po jego stronie i odrzucenia jego odwołania, to ubezpieczony nie udzielił odpowiedzi na te pytania pomimo, że osobiście zarówno w dniu 08 września 2022 roku, jak i w dniu 20 października 2022 roku odebrał w/w zarządzenie. Wobec braku reakcji na zarządzenie Sąd pierwszej instancji przyjął, że ubezpieczony składając w dniu 20 lipca 2022 roku odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2022 roku nie dochował terminu jednomiesięcznego do złożenia tego odwołania z własnej winy. Pomimo, że decyzja z dnia 26 kwietnia 2022 roku zawierała jasne i zrozumiałe pouczenie o sposobie i miesięcznym terminie złożenia odwołania to ubezpieczony dopiero w dniu 20 lipca 2022 roku wniósł odwołanie od tej decyzji, a więc po upływie jednego miesiąca od jej otrzymania. Ubezpieczony też w żaden sposób nie wyjaśnił z jakich powodów przekroczenie terminu do wniesienia tego odwołania wyniosło około dwóch miesięcy. W takiej sytuacji nie można uznać, że to przekroczenie terminu nie było nadmierne, ani nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. odrzucił odwołania, o czym orzeczono w sentencji postanowienia.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony zaskarżając je w całości i podnosząc, że stan jego zdrowia nie ulega zmianie a wręcz się pogarsza. Wskazał, iż jest nerwowy, nie może dźwigać, a po schyleniu nie może się wyprostować, ma problemy z utrzymaniem równowagi i kręci mu się w głowie.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do wniosku, że zapadłe rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego odpowiada prawu i zostało wydane zgodnie z przepisami obowiązującej procedury

cywilnej. Stosownie do regulacji zawartych w art. 477⁹ § 3 k.p.c., sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, który zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. wynosi miesiąc od doręczenia decyzji, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Z przepisu tego wynika wprost, iż do przywrócenia terminu niezbędne jest spełnienie się obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, a przyczyna tego musi być niezależna od odwołującego się.

Podkreślić trzeba, iż to na wnioskodawcy ciążył obowiązek należytej staranności w swoich działaniach. Uchybienie terminowi do wniesienia odwołania może być uznane za usprawiedliwione tylko w wyjątkowych sytuacjach. Zgodnie z wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2006 r. (sygn. akt III UK 168/05, LEX nr 277825), ocena, czy przekroczenie terminu było nadmierne i czy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawiona uznaniu Sądu.

Ubezpieczony nie wykazał w żaden sposób, że podjął wszelkie działania, aby należycie chronić swoje interesy. Nie wskazał przede wszystkim (mimo dwukrotnego zobowiązania przez Sąd pierwszej instancji) dlaczego uchybił terminowi do wniesienia odwołania. Nie przedłożył żadnych dowodów bądź informacji, które choćby uprawdopodobniły fakt braku winy w przekroczeniu terminu, bądź wykazały, że do uchybienia terminu nie doszło. Nie wniósł również o przesłuchanie go na powyższe okoliczności. W zażaleniu zaś nadal nie uprawdopodobnił powyższych okoliczności.

Reasumując, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy trafnie odrzucił odwołanie ubezpieczonej, stosownie do regulacji zawartych w art. 477⁹ § 3 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk